

A legsötétebb óra (2017)

Winston Churchill Európa és a szabad világ egyik legnagyobb államférfiúja. A huszadik század karakteres egyénisége a politikai színtér állandó szereplője volt, és mint különböző hivatali idők betöltője meghatározta Nagy-Britannia és a világ alakulását. Churchill életét a bukás és a felemelkedés, a kudarc és a siker, illetve a hibás és a helyes döntések váltakozása jellemezte. A napjainkban vegyes megítélésben részesülő Churchill valóban emberek millióinak életét határozhatta meg, ami nem meglepő, hiszen a kor legnagyobb birodalmának közszereplője volt. Sajnos tagadhatatlanul sikertelen pénzügyminiszteri szerepvállalása, az első világháború idején az általa irányított Gallipoli partraszállás és csata, amely súlyos emberáldozatokkal járt, valamint Drezda bombázása is túlkapásnak számít. Mindezt a Hitler-ellenes koalíció létrehozása, a Nyugat védelme a nemzetiszocializmustól, a fultoni beszéd és az Európai Egyesült Államok víziója ellensúlyozza, így elmondható, hogy Churchill általában a jó érdekében cselekedett rosszul, ami a mai aspektusból már olykor inkább elítélendő.

A nagy ikon emlékére 2018-ban egy olyan filmet mutattak be, ami nem teljes életrajzi emlék, sokkal inkább egy történelmi momentumot helyez „nagyító alá”. Churchill meghozta a végső döntést: nem egyezik meg Hitlerrel, tehát hadüzenete végleges. Nyugat-Európa azonban fokozatosan alul marad a nácik elleni küzdelemben: a németek maguk alá gyűrik Franciaországot, amelynek következtében Anglia magára marad, ahogy Churchill is, aki ebben az időben az ország miniszterelnöke volt. Hitler offenzívája a produkció során folyamatos, már-már nyomasztó, egyre inkább a szigetország torkát kezdi szorongatni. Nem marad más, mint a megfeszült és keserves harc. És ahogy fogalmazott: „*Nem ígérhetek mást, mint vért, verejtéket és könnyeket!*”

A legsötétebb óra minden alapanyaga adott volt: világháború, érdekes személyiség, feszült helyzet és dráma. Ami azt illeti, nem sikerült ezeket a hozzávalókat finomra csiszolni, sokkal inkább egy meg nem értett, át nem érzett visszaemlékezés látott napvilágot. Ami még bosszantóbb, hogy a cinikus, szemtelen, szivarozós és alkoholbeteg Churchillnek csupán egy idomított képmása jelent meg a vásznon, pedig alig akadt nála felkavaróbb és megosztóbb személyiség az előző évszázadban. Talán *A Bukás (2004)* Churchill-verzióját szerették volna megvalósítani az alkotók a maga lélektaniségével, viszont olyannyira kiömlött a giccs, hogy az még a szőnyeget is befogta. Csak egy példa. Churchill – mivel töpreng, és kétségek közt vergődik – a nép szavát akarja meghallani, ezért lelátogat a metróba, ahol egy polgár Vergiliust idézve képes meggyőzni őt saját igazáról. Azt a véleményvezért, aki a következő gondolattal kritizálta a demokráciát: „*A legjobb érv a demokrácia ellen egy ötperces beszélgetés egy átlagos szavazóval.*” És ez csupán egy kiemelt fröccsöntött műanyag a sok közül.

Összességében Gary Oldman próbálkozását és igyekezetét tudom dicsérni, amelynek köszönhetően a film kapott egy nyomokban Churchill-t tartalmazó alakítást. Ezen kívül azonban kevés pozitívumot véltem felfedezni benne Winston Churchill-rajongóként.